

שהוא תרי שני גידין והכשירו. (363)

אמר רב יהודה אמר רב: צומת הגידין שאמרו שנטרפת הבהמה בחיתוכו, הוא כאשר נפסק ברובו.

מפרשת הגמרא: מאי רוב? — רוב אחד מהן; שאם נחתך רוב אחד מן שלשת הגידים לעוביו, נטרפת הבהמה בכך.

ממשיך רב יהודה: כי אמריתה קמיה כאשר אמרתי דבר זה לפני דשמואל, אמר לי: מכדי הרי תלתא שלשה חוטין הוו הם בצומת. והרי כי כאשר מיפסיק נחתך חד מינייהו לגמרי, הא הרי עדיין איכא ישנם תרי שני גידין הנותרים כשהם שלמים. ואם כן, לפנינו רוב הצומת קיים!?

אלא ודאי הבהמה כשרה משום רוב זה.

מדדיקת הגמרא מדברי שמואל כפי שהביאם רב יהודה: שמואל מכשיר את הבהמה משום ששני הגידין הנותרים, עדיין שלמים. ומדייקת, טעמא רק כאשר דאיכא תרי שלמים, מכשיר שמואל.

הא אך אם ליכא תרי אין שנים שלמים, לא מכשיר.

ופליגא ובדבר זה שמביא בשם שמואל,

חולק רב יהודה ד[על דברי] רבנאי בשם שמואל.

דאמר רבנאי אמר שמואל: צומת הגידים, אפילו לא נשתייר בה בכל אחד משלשת הגידין, אלא כחוט הסרבל [חוט שמחזיק את בית הצואר של הבגד, ועוביו הוא כשליש מעובי הגידים], כשרה.

נמצא, שנחלקו רבנאי ורב יהודה בדעת שמואל. שלרב יהודה אם ניטל רוב משני החוטין, טריפה. ולרבנאי כאמור, אף אם נשתייר משהו אף שלישי, כשרה.

ואיכא דאמרי יש השונים את דברי רב יהודה בשם רב, שצומת הגידין שאמרו שנטרפת הבהמה בחיתוכו, אינה נעשית טרפה אלא אם כן נחתך ברובו.

ומאי רוב? רוב כל אחד ואחד מן הגידין. ורק באופן זה טרפה היא.

וממשיך רב יהודה: כי אמריתה קמיה כאשר אמרתי דבר זה לפני דשמואל, אמר לי: מכדי תלתא הוו והרי שלש חוטין הם בצומת הגידים.

והרי האיכא תלתא שלישי דכל חד וחד (364) ובשיר מיעוט זה, די. ונמצא שאין צורך ברוב ממש של כל חד ואחד. אלא כיון

עוף.

כשניים.

וניפוץ זה, מועיל רק כאשר מפריד שני גידין מחוברים. אולם אם ניפץ והפריד גיד אחד ועשה ממנו שנים אין זה מועיל ונחשבים הגידין שהופרדו, לאחד. והביא בזה הבית יוסף בשם הרוקח שיזהר שלא יפריד גיד שהוא אחד.

364. לשון דברי שמואל, תמוהה מאוד. שהרי

363. מן הגמרא משמע לכאורה, שתיקון זה מועיל בדיעבד. שאם נמצאו שנים מחוברים, מועיל פירודו של אחד מהם אם יוצר ממנו שנים. אולם בראב"ן [רס"ב] ובראב"ה [אלף פ"ט] כתבו: ובעוף יש ששה עשר גידין, וחד מהם הוא עב ומתפצל לשניים והוא נמנה